

POSTANOWIENIE

21 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w P. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Koninie
z 2 lutego 2024 r., I 1Ca 397/23,
wydanego w sprawie z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
spółki komandytowej w P.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1800 zł (jeden
tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu skargowym.**

UZASADNIENIE

Powód D. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z 2 lutego 2024 r., który zaskarżył w części, tj. co do punktu I i III. Wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 363 § 1 w zw. z art. 361 § 2 i w zw. z art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a jej celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.). Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że niezgodność z prawem orzeczenia musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest ewidentne i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Jedynie w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Istotą władzy sądowniczej jest orzekanie w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od wewnętrznego przekonania sędziego oraz jego swobody w ocenie faktów i praw, stanowiących przedmiot sporu. Rozstrzygnięcie sądu zależy także od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od jej przedmiotu i przyjętych metod. W konsekwencji może istnieć szereg dopuszczalnych interpretacji danego przepisu, przy czym należy zauważyć, że samą wykładnię prawa z natury rzeczy cechuje pewien subiektywizm (zob. uzasadnienia wyroków SN z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; z 13 maja 2009 r., IV CNP 122/08 oraz z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08).

Celem przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c. wstępnej selekcji wniesionych skarg, jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, co do których na pierwszy rzut oka, bez konieczności wnikliwej analizy prawnej, widoczna jest perspektywa ich oddalenia. Oczywista bezzasadność skargi zachodzi wówczas, gdy przywołane podstawy skargi już *prima facie* pokazują, że nie ma możliwości ich uwzględnienia,

ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na treść orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. Ocena zasadności skargi polega niejako na antycypowaniu roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14). W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika już, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, należy przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 10/13).

Skonfrontowanie treści skargi powoda z zaskarżonym orzeczeniem nie daje podstaw do skutecznego twierdzenia, że jest ono dotknięte opisaną wyżej kwalifikowaną wadliwością w zakresie zastosowania przepisów prawa materialnego i procesowego, które zostały przytoczone w skardze. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że jeżeli naprawa pojazdu przez poszkodowanego stała się niemożliwa, w szczególności w razie zbycia lub naprawienia pojazdu, nie jest uzasadnione ustalenie wysokości odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jako równowartości hipotetycznych kosztów naprawy (uchwała składu 7 sędziów SN z 11 września 2024 r., III CZP 65/23).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

ag

[a.ł]